

67

EOP LAI

Dirigeix la col·lecció:
Pilar Puchades

EXPEDICIÓ AL CONGO
BWANA NYANI
ALFRED SALA

Edicions del Bullent

Aquesta obra obtingué el
39è PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR
Convocatòria ANY 2019

Formaven el jurat Juli Avinent, Vicent Enric Belda,
Tomàs Llopis, Pilar Puchades i Núria Sendra

Premi copatrocinat per

Hi ha un quadern de propostes didàctiques, referides a aquest llibre, que es distribueix gratuïtament als ensenyants que el sol·liciten.

1a edició: març de 2020

© 2020 Alfred Sala
Coberta de Miquel Mollà
© 2020 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 – 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Maria Guasp
Imprés a la UE.

ISBN: 978-84-9904-229-9
Dipòsit legal: V-654-2020

*La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, com-
prenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament
prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.*

*A la Pilar,
per les aventures que hem viscut,
per les que vivim plegats
i per les que encara hem de viure.
I també perquè, sense els teus llibres,
aquest, potser, no hauria estat possible.*

Aquesta història va passar fa anys,
una mica abans del canvi
de mil·lenni, quan la gent,
per tant, vivia encara en el segle xx,
es feien servir les pessetes,
les càmeres digitals tot just treien el nas
i els telèfons mòbils començaven a fer furor.

1.

Mister Rowlands i la seva filla Mo

l'Arnau no li va agradar, aquella noia.

Aquella nord-americana un any més gran que ell, i també un xic més alta, de cabells negres, ulls blaus i pell blanca, havia irromput un dissabte a la tarda a la seva tranquil·la vida de jugar a la play, llegir còmics de superherois, jeure al sofà mirant la tele i berenar magdalenes de xocolata sucades a la llet.

Ell ja treballava tota la setmana, dissabte al matí inclòs, i prou problemes que hi tenia, a la feina, com per perdre miserablement aquella tarda de descans, la millor tarda de la setmana, havent d'estar per una noia a qui no havia vist mai, i que, un cop vista, ni li anava ni li venia, i tot per ser amable amb Mr. Rowlands, un nord-americà un xic excèntric, alt com un sant Pau i gros com un talòs, que era una mena de periodista *freelance*, entre científic i d'investigació, que viatjava pel món fent reportatges de tot el que se

li posava pel davant, sempre contant històries inversemblants i explicant aventures impossibles, amic de sempre del pare, i que havia vingut ara amb la seva filla Maureen, a qui deia Mo –per allò que els americans, per poc que puguin, no et diuen mai pel nom de veritat, sinó que t’anomenen pel diminutiu o te l’escurcen–; doncs això, que havia vingut amb la filla de dinou anys que s’estava prenent un any sabàtic per poder rumiar amb calma quins estudis volia seguir, i que la seva cara pigada i el seu posat enfavat no li pronosticaven res de bo, a l’Arnau, tret d’una tarda avorrida i malaguanyada.

El seu germà i la seva germana, petits encara, havien tret els Playmobils i s’entretenien fent lluitar grangers i pirates contra cavallers medievals i astronautes, mentre la seva mare seia amb el pare a la saleta i participava de la conversa, sempre en anglès, amb Mr. Rowlands.

L’Arnau, en fi, ves quin remei, afrontava la Maureen –Mo, Mo, ella volia que li diguessin Mo– amb el seu millor anglès, concentrant-se al màxim per entendre tot el que ella li deia i per no espifiar-la amb falsos amics.

–T’agraden, els dinosaures? –li havia preguntat ella.

Sí, son pare ja li havia dit que, a la Mo, li agradaven molt els dinosaures. Però és que a ell, els dinosaures, ni fu ni fa; però és que ni els dinosaures, ni les balenes, ni els gats ni els gossos, ni els canaris. A ell, els animals, tururut. Tanmateix, havia de ser amable.

–Bé, no em desagraden –va contestar amb un mig somriure.

–Oh! –va exclamar la noia amb la satisfacció d’haver trobat un oient disposat a aguantar-li el rotllo gairebé bíblic de les bèsties antediluvianes, la seva especialitat.

Així doncs, va començar a parlar-li sense manies d’apatosaures, parasaurolophus i iguanodonts, mentre l’Arnau, a mesura que passava el temps, anava entrant en un sopor que el transportava a la seva imatge favorita, les vinyetes de Spider-Man, els Quatre Fantàstics i, sobretot, Batman, heroi sense cap altre poder que el de la seva pròpia força i intel·ligència, un personatge que s’havia fet ell mateix, a força de voluntat i constància, el que precisament li faltava, a l’Arnau. I ell n’era ben conscient, per això volia trobar alguna matèria en què excel·lir, deixar aquella feina que només li portava amargor i estudiar quelcom que li fes el pes; però estudiar... era tan difícil! Ja ho havia provat, i no se n’havia sortit mai. Al final, veient els

pares que no tirava ni arrossegant-lo, l'havien posat a treballar en aquell taller del Poble Nou. Però per què no havia estudiat quan era l'hora? Per què havia deixat llanguir els seus dies d'alumne sense decidir-se a estudiar de valent i començar a aprovar assignatures?

–Excuse me, am I getting you bored?

–Eh?... Què? –va fer ell tornant de cop de l'estat de somnolència i aterrant en el món real. Havia de reaccionar, i de manera ràpida, que la convidada no tingués cap motiu per pensar que realment s'estava clapant. Així doncs, què deia? Pensa, pensa! Ell bé que havia de saber alguna cosa de dinosaures! De pressa, de pressa!–. No, no, no m'avorreixes gens, al contrari. Justament estava pensant en... ehem... en com les potes dels estruços, o dels pollastres, sense anar més lluny, recorden tant les del tiranosauere...

Ai, què li havia dit! Plena de satisfacció, la noia va iniciar aleshores un discurs entusiasta sobre el parentiu existent entre dinosaures i ocells, que si les plomes, els pedrers, les pelvis... A l'Arnau, li costava seguir-la en anglès, però anava fent que sí amb el cap mentre buscava mentalment algun detall de la pel·lícula *Parc Juràssic* que pogués aprofitar per fer veure que en sabia, del tema. Només li venien al cap monstres, crits i persecucions. Va decidir tirar pel dret.

–I tu creus que podem arribar a clonar dinosaures?

–Oh, clonar-los! –va respondre ella més satisfeta, encara–. Has sentit a parlar de l'ovella Dolly?

–I tant! –va fer com si conegués tant aquella ovella com el gat de casa. «L'ovella Dolly?», va pensar, «Això què és, el títol d'un conte?».

La noia vessava alegria. Ves per on, havia trobat finalment un noi que l'escoltava, i no només això, sinó que, tot i que al principi no ho semblava gens, estava resultant ser un expert en tot allò que a ella li agradava. Ben mirat, aquell noiet prim, més aviat sec, de cabell curt i mirada ensopida, ja no era tan lleig com semblava, no. Tenia un encant intel·lectual evident, i fins i tot un de físic, per què no?

Així les coses, la Mo va improvisar una conferència –dirigida a un públic d'una sola persona– sobre la possible clonació de mamuts i altres animals extingits, mentre l'Arnau anava assentint mentre veia passar els eters minuts en el rellotge que hi havia penjat darrere de la noia. Gairebé li venien ganes d'anar a jugar amb els Playmobils. I berenar? I si ara compartia amb ella unes magdalenes de xocolata?

–Would you like to have a snack?

–Why not? –va fer ella amb confiança.